

moderligt behandlas, hvadan jag anser det ej vara mer än en billig rättvisa åt dem, då jag härmed vördsamt anhåller,

att Riksdagen täcktes besluta följande förkortade och derigenom förändrade lydelse af förenämnda Kongl. Förordning den 14 April 1866:

»Med ändring — — — — — förordnas,
— — — — — att oäkta barn, som ej är afladt under modrens äkten-
skap eller i förbudna led, må lika med äkta barn taga
arf efter sin moder.»

Stockholm den 28 Januari 1881.

A. F. Pettersson,
från Malmöhus Län.

N:o 82.

Af Herr **W. T. Lundgren**: *Om låneunderstöd till byggande af en jernväg mellan Strömstad och Mon.*

Ehuru jag, enär fullständigt kostnadsförslag ännu ej är färdigt, icke ämnat till denna Riksdag inlemnna någon framställning i ämnet, har jag, på grund af andra afgifna förslag i liknande syfte, föranledts att aflemna följande motion.

Beträffande jernvägskommunikationer intager Bohus län ett af de sista rummen bland Sveriges provinser. Följderna häraf drabba emellertid äfven det inre landet, i det bland annat produkterna af Bohus läns rika fisken icke komma det inre Sverige så till godo, som eljest skulle blifva fallet.

Hvad *sillfisket* beträffar, hvilket, med afseende å fångstens betydliga mängd, intager främsta rummet, torde utan öfverdrift kunna sägas, att man, oaktadt detta fiske pågått i tre vintrar, ännu icke inom rikets mellersta och östra provinser kommit till verklig insigt af dess betydelse.

Inom Strömstads tullkammaredistrikt har på en natt kunnat ur hafvet upphemtas ända till *tiotusen* tunnor, medan, till följd af på fisket inverkan naturförhållanden och andra omständigheter, medelsiffran för hela den tid, hvarunder fisket pågår, ställer sig lägre. Ett afgörande skäl härtill har varit, att så länge afsättningen varit begränsad af brist på kommunikationer, har, oaktadt källans outtömliga beskaffenhet, fångstredskapens antal måst rätta sig efter utsigten till afsättning.

Sillfiskets historia visar, att detsamma, efter förloppet af vissa år, plötsligen åter upphört. Deraf framgår också nödvändigheten af att, så länge denna välsignelse åt landet erbjudes, draga största möjliga fördel deraf och att således hvarje år, som dermed uppskjutes, tillika är ett förloradt år.

Från fosterländsk synpunkt finnas äfven andra skäl talande för den jernväg, som jag med denna motion afser.

Genom anläggning af jernvägarna Sundsvall—Trondhjem, Vermeland—Christiania, Sunnanå—Fredrikshald, hafva dessa norska hamnar effektivt blifvit exporthamnar för svenska varor, likasom införseln till Sverige af åtminstone stenkol och andra tullfria varor naturligtvis tager samma väg. Om, såsom antagligt är, följden häraf blifver en minskning i både utförsels- och införselskostnader, hvilken kommer invånare i dessa delar af Sverige till godo, så ligger visserligen deri för dem en fördel, hvilken icke bör missunnas dem, lika litet som en ökad förbindelse med broderlandet Norge kan vara annat än högeligen önskvärd; men för svenska statsverket uppstår, genom svensk utförsels och införsels öfverflyttande till norska hamnar, en icke obetydlig förlust genom minskad inkomst af lastpenningar, fyr- och båkafgifter, likasom åtskilliga svenska exportplatsers trafik kommer att undergå betydlig minskning.

Utgår man från denna synpunkt, skulle det för svenska staten vara en fördel, om endera af ofvannämnda jernvägar kunde erhålla en svensk hamn till slutpunkt och hvarigenom jemväl ytterligare fördelar kunde komma dess trafikanter till godo.

Detta mål kan vinnas om från gränsestationen Mon på Dalslandsbanan anlägges en jernväg till Strömstad.

Göteborgs och Bohus läns senaste landsting har också anslagit medel för nu pågående undersökning af denna linie.

Då det för ordnande af landets försvarsväsen icke torde vara utan vigt, att kommunikationer möjliggöra truppers hastiga transporterande till lämpliga platser på kusterna, torde Strömstads utmärkta hamn i strategiskt afseende ånyo förtjena uppmärksamhet.

Såsom svensk ändpunkt till Dalslands-banan är Strömstad rätta platsen och skall i sådan egenskap tydligen blifva af vigt för dem, hvilka, för sin förbindelse med utlandet och kusten, komme att trafikera denna jernväg, hvarförutom stadens egenskap af badort och dess framåtgående, hvilket genom jernvägen komme att betydligt ökas, lemna bebyggande utsigt till en emot anläggnings- och driftkostnaderna svarande trafik.

Då jag nu sökt visa att anläggningen af en jernväg från Strömstad till Mon skulle vara icke allenast af statsskäl behöflig och nyttig, utan äfven gagnande för flera landskap utom Bohuslän, så och då detta län, vid jämförelse med de åt andra delar af landet beviljade förmåner i detta afseende, synes vara berättigadt att företrädesvis komma i åtnjutande af statens understöd, så föranlåtes jag att härmed vördsamast hemställa,

att Riksdagen täcktes bevilja ett låneunderstöd af högst två millioner kronor eller två tredjedelar af erforderliga kostnaderna för en jernväg från Strömstad till Mon på de vilkor, som för dylika låns erhållande blifvit eller varda bestämda.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1881.

W. T. Lundgren.